

[Landbrugsministeren.]

er altsaa ingen Grund til at nedsætte Udvalg for at faa Oplysninger. Jeg har heller ikke hørt, at det ærede Medlem har spurgt om mere end een Ting, som jeg allerede har givet Svar paa. Det ærede Medlem rettede ganske vist det Spørgsmaal til mig — og det behøves der intet Udvalg for, at jeg skal give Svar paa —, om jeg vilde sætte mig imod, at denne Ændring blev sat ind i Loven. Det har jeg svaret paa, bl. a. ved at sige, at jeg mente, det vilde være urigtigt at lade Afgørelsen blive truffet amtsvis og derved aabne Mulighed for, at Befolkningen Landet over faar en forskellig Behandling, at Landmændene paa Bornholm faar en anden Behandling end Landmændene i Sønderjylland eller Vendsyssel, ogsaa af den Grund, at ved at lægge den absolutte Afgørelse ud i Amtsudvalgene faar Ministeren Fritagelse for et Ansvar, som efter min Mening efter god parlamentarisk Skik bør hæftes paa ham. Det var mit Svar. Dertil følger jeg, at selv om man sætter denne Ændring ind, er der ikke sket den fjerneste Ændring i Ministerens og Udvalgenes Arbejde og i den Sikkerhed, der er opnaaet.

Det ærede Medlem sagde, at han kunde tænke sig, at der dannede sig Driftslaaneforeninger for velhavende, medens andre, de insolvente, som de kaldes, sluttede sig sammen i andre Foreninger. Ja, man kan jo tænke sig saa meget. Det er det ærede Medlems Ulykke, at han tænker sig saa meget. Men han skulde se, hvordan Forholdene former sig i det praktiske Liv. Der eksisterer det nemlig ikke. Det er rigtigt, at der f. Eks. var en Forening, der var spredt over 20 Sogne, og den fik Afslag, fordi man sagde: I kan jo ikke kende hinanden. De behøvede ikke at være insolvente alle sammen, men det var muligt, at de var det, og derfor blev der givet Afslag. Men ellers tør jeg sige, at ved de Foreninger, der er anerkendt, er Forholdet ikke det, at en Forening bestaar af ene velhavende og en anden af ene fattige Landmænd. Saaledes er det heldigvis ikke. Landmændenes Solidaritetsfølelse har baaret dem gennem vanskelige Tider før og vil ogsaa gøre det nu. Hvis man saadan tænker sig alt muligt, kommer man til mærkelige Resultater, men man maa tage Hensyn til, hvad der foreligger. Her har Amtsudvalgene og Ministeriet deres Opgave, men det har i øvrigt slet ikke været vanskeligt at undgaa den Slags Vrægebilleder af Driftslaaneforenin-

ger, som det ærede Medlem her tænker sig.

Saa var det ærede Medlem ogsaa inde paa at tale om de arbejdsløse, og her blev Stemmen jo meget højtidelig. Nu skal jeg ikke optage en Debat om Arbejdsløsheden, men kun sige det ganske simple, at naar man fastholder Retten til at fastsætte Arbejdsvilkaarene her i Landet, maa man ogsaa være klar paa, at der følger det Ansvar dermed, at man enten maa skaffe Arbejde paa de Vilkaar, man har fastsat, eller ogsaa gaa ind for at dække alle dem, der bliver gjort arbejdsløse derigennem. Men naar det ærede Medlem sagde, at her gav man store Laan til Landmændene, men hvad gav man til de arbejdsløse? saa maa han dog ikke glemme — det kan være, at han har deltaget saa ofte i Socialdemokratiets Agitationsmøder, at han til sidst tror paa, at Staten slet ikke giver noget til de arbejdsløse —, det ærede Medlem maa ikke glemme, at efter Forsikringsprincippet giver Staten og Kommunerne til de arbejdsløse — det er lidt forskelligt, efter som de er mere eller mindre vellønnede — rundt regnet 70 pCt., saaledes at hver Gang de betaler en Forsikringspræmie paa 1 Kr., lægger Staten og Kommunen 70 Ø. ved Siden af. Jeg ved ikke af, at der paa lignende Maade gives Tilskud til Landmænd eller handlende eller andre. Her er jo Tale om et Laan, og Renten er fastsat saaledes, at Staten ikke taber en eneste Øre derpaa. Det har været krævet, at Staten skulde laane ud til en billigere Rente, men jeg har hævdet, og det har faaet Tilslutning fra alle Sider, at Staten ikke maa laane ud billigere, end den selv kan laane Pengene. Der er ikke Spor af Tilskud eller Gave i denne Foranstaltning; men derimod er der til de arbejdsløse — hvad jeg finder ret og rimeligt — givet Tilskud til samtlige Arbejdsløshedskasser Landet over.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg vilde indhente Amtsudvalgenes Erklæring. Jeg maa sige, at jeg forundrer mig over de Spørgsmaal, der stilles. Det fremgaar jo af Betænkningen, at Amtsudvalgenes Erklæring er indhentet i alle Tilfælde, og det fremgaar af Betænkningen, at det er min Agt — selvfølgelig — at gøre dette. Det ligger for øvrigt ogsaa i Lovens Bestemmelser, da der er nedsat Amtsudvalg til at bistaa Ministeren, at Ministeren saa ogsaa indhenter deres Erklæring. Naar den Slags Spørgsmaal stilles, kan man næsten vanskeligt tænke sig, at det er for at